

Arrest

nr. 257 836 van 8 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Mehdi ABBES
Xavier de Buestraat 26
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 30 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2021.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat Mr. H. ISTAS die *loco* advocaat Mr. M. ABBES verschijnt, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen in januari 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 19 mei 2021 om internationale bescherming. Op 21 juni 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag per drager aan verzoeker wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tunesisch staatsburger en bent u afkomstig van Tunis, waar u steeds hebt gewoond tot uw vertrek uit Tunesië. U bent moslim en Amazigh van etnische afkomst. U bent vier jaar naar school geweest en werkte daarna als bouwvakker, schoenmaker, slager en kapper. In 2004 werd u een halfjaar in de gevangenis in Tunis vastgehouden omwille van dronkenschap.

U besloot in 2011 Tunesië te verlaten omwille van uw onvrede met de politieke partij Ennahda. U had voordien een gevecht gehad met de zoon van Rashid Al-Ghannushi, de huidige voorzitter van het parlement in Tunesië. Daarnaast kon u moeilijk om met de gedragsregels die door deze politieke partij werden opgelegd. Verder had u ook problemen met uw familie. Uw familie wou dat u zich als een goede moslim gedroeg maar u wou dit niet.

U verliet Tunesië op 16 januari 2011 en vertrok naar Italië. In Italië kreeg u een verblijfsvergunning op basis van uw werk, die twee jaar geldig was. U had echter problemen met de andere Tunesiërs die in uw buurt woonden en in 2012 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf omdat u vijf Tunesiërs in elkaar had geslagen. U werd in 2016 vrijgelaten en u werd gerepatrieerd naar Tunesië.

Na drie dagen in Tunesië werd u aangevallen door Mohammed Ali, de broer van een Tunesische man die in Italië door vrienden van u is vermoord. Hij sloeg u op uw schouder en rug. U werd naar het ziekenhuis gebracht, waar u nog diezelfde dag opnieuw door hem werd aangevallen. Hij stak u tevens met een mes in uw arm. U vluchtte uit het ziekenhuis en vertrok naar Sfax. U bleef nog anderhalve maand in Tunesië.

U verliet toen opnieuw Tunesië omdat u in Europa wou werken en omdat u niet in Tunesië kan wonen. U reisde naar Italië waar u in januari 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Dit verzoek werd u geweigerd. U vertrok vervolgens naar Frankrijk, waar u zes maanden verbleef. U reisde via België naar Duitsland waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 22 november 2018. U wachtte de beslissing niet af en reisde verder naar België, waar u iets meer dan een jaar illegaal verbleef. Daarna reisde u naar Nederland, waar u op 31 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. U wachtte opnieuw de beslissing niet af en reisde daarna terug naar België, waar u verschillende keren in aanraking kwam met het gerecht. Er werd vastgesteld dat u illegaal in België was waarna u naar het gesloten centrum werd overgebracht teneinde u te identificeren en u van het Belgisch grondgebied te verwijderen. Op 19 mei 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U werd op 8 juni 2021 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u slechts een verzoek indiende om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die zou leiden tot uw terughrijving of verwijdering, uit te stellen of te verijdelen, was tot dan toe een vaststaand feit en rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure.

Na het persoonlijk onderhoud dient het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te concluderen dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Tunesië in 2011 verliet omwille van drie zaken: u had problemen met de Ennahdapartij omwille van een gevecht met de zoon van de voorzitter van het parlement; u kon zich niet conformeren aan de strenge gedragsregels die deze partij oplegde; en u had problemen met uw familie

omdat u zich niet wilde conformeren aan de islamitische regels die uw familie u wilde opleggen. Wat deze problemen betreft dient vooreerst opgemerkt te worden dat uw vrees ernstig gerelativeerd wordt door de vaststelling dat u gedurende uw verblijf van vijf jaar in Italië geen verzoek om internationale bescherming indiende. Gevraagd wanneer u een verzoek indiende in Italië zegt u dat dit in 2017 gebeurde (CGVS, p. 16), na uw repatriëring en daaropvolgende terugkeer naar Italië. Na raadpleging van Eurodac blijkt dat dit zelfs pas in januari 2018 te zijn gebeurd. Gepeild naar de reden voor uw laattijdig verzoek, komt u niet verder dan te stellen dat u in 2012 gevangen genomen werd en pas vrijgelaten werd in 2016 (CGVS, p. 16 en 17). Wanneer de vraag nogmaals gesteld wordt zegt u dan dat u in 2011 een verzoek zou hebben ingediend. Echter, dit blijkt niet uit Eurodac. Bovendien zegt u later dan weer dat u toen een verblijfsstatus kreeg omwille van uw werk (CGVS, p. 17). Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken, gevraagd naar eerdere verzoeken om internationale bescherming, haalt u maar één verzoek in Italië aan. U diende dit in – in 2018 – wanneer zij uw eerdere visum hadden ingetrokken (verklaring DVZ, vraag 22 en 24). Dat u geen verzoek om internationale bescherming indiende tijdens uw eerste verblijf valt moeilijk te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging.

Aangaande uw problemen verklaart u dat u zich niet vrij kan uitleven in Tunesië omdat u zich er moet gedragen naar de waarden van uw familie en naar de waarden van de Ennahda-partij en de maatschappij in Tunesië (vragenlijst CGVS, vraag 5 en CGVS, p. 15). Gevraagd naar wat u in Europa wel kan doen dat u in Tunesië niet kan doen, komt u niet verder dan “alcohol drinken” (CGVS, p. 15). Het loutere feit dat u zich in het openbaar diende te conformeren aan bepaalde restricties, zoals het zich onthouden van bepaalde activiteiten en vrijetijdsbesteding, is onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het loutere gegeven dat u zich in Tunesië zou dienen te conformeren aan de Tunesische cultuur en wet, vormt op zich geen ‘vervolging’ in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Voorts stelt u dat u Tunesië hebt verlaten omwille van uw problemen met sympathisanten van de politieke partij Ennahda. U hebt gevochten met de zoon van Rashid Al-Ghannushi, de voorzitter van het parlement, waardoor u een conflict had met de Ennahda-partij. Echter dient opgemerkt dat uw verklaringen over dit conflict geenszins weten te overtuigen. U verklaart dat jullie een discussie hadden over godsdienst en dat u hem geslagen hebt (CGVS, p. 8). Gevraagd om over dit conflict te vertellen, zegt u kortweg dat het een conflict is tussen u en hem, dat hij heel extreem is en dat jullie gevochten hebben met elkaar (CGVS, p. 13-14). Dergelijke vage verklaringen over hoe u plots in een gevecht zou zijn terechtgekomen met de zoon van de populaire politieke leider Ghannushi zijn geenszins overtuigend. Dit geldt des te meer daar u zelf nergens aangeeft hoe u plots in de mogelijkheid kwam om met de zoon van deze populaire en bekende politieke leider een gesprek te hebben.

Gevraagd of u na dit gevecht nog problemen had met hem zegt u: “natuurlijk”. Gevraagd naar verdere uitleg zegt u: “Ik moet alles doen wat hij wil, dat ik naar hen luister”. Aangezien u hiermee geen enkel zicht biedt op deze kwestie wordt u opnieuw gevraagd welke problemen u concreet nog heeft gehad met de zoon van Ghannushi maar u blijft even vaag: “Ze willen dat ik met hen werk, dat ik met hen bid, dat ik bid zoals zij. Dat ze mij een lidkaart geven” (CGVS, p. 14). Nogmaals gevraagd of u nog concreet problemen heeft gehad met de zoon van Ghannushi verwijst u louter opnieuw naar de vechtpartij (CGVS, p. 14). Het is vanzelfsprekend dat u aan de hand van dergelijke nietszeggende verklaringen een vrees voor vervolging niet kan aantonen. U wordt vervolgens nog een laatste maal gevraagd of u na de vechtpartij nog problemen heeft gehad met hem waarop u vervolgens dan zegt dat ze elke dag bij u thuis komen en uw familie bedreigen (CGVS, p. 14). Dit is volstrekt niet meer geloofwaardig gezien u reeds vele malen de kans werd geboden om uit te leggen wat voor problemen u had met de zoon van Ghannushi na de vechtpartij en u naliet dit te vermelden. Bovendien kan uw loutere en vage stelling dat ze elke dag bij u thuishkwamen en uw familie bedreigden, zonder dit in enige mate concreet te maken, evenmin overtuigen.

Gevraagd wanneer dit gevecht plaatsvond, komt u niet verder dan “voordat ik naar Europa kwam” (CGVS, p. 14). Echter blijkt uit de beschikbare informatie dat het gezin van Rashid Al-Ghannushi 22 jaar in ballingschap in Londen, Groot-Brittannië, verbleef, vóór 2011. President Zine el-Abidine Ben Ali ontvluchtte het land pas op 14 januari 2011 – twee dagen voor uw vertrek –, reeds enkele uren nadat hij nog de noodtoestand had uitgeroepen. Rashid Al-Ghannushi keerde vervolgens op 30 januari 2011 terug naar Tunesië, na de val van de regering van Zine el-Abidine Ben Ali (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u een gevecht zou hebben gehad met de zoon van Rashid Al-Ghannushi voor uw vertrek op 16 januari 2011 (CGVS, p. 10), is – gezien het tijdstip van het vertrek van

Ben Ali en de terugkeer van Ghannushi zelf – weinig aannemelijk. Dit geldt des te meer daar u zelf volstrekt niets zegt over het feit dat Ghannushi verbannen was en pas terugkeerde na uw vertrek.

Bovendien hebt u hierover niets vermeld tijdens uw interview met Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), wat andermaal vragen doet rijzen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Gevraagd waarom u voordien niets hierover hebt vermeld, zegt u louter: "gewoon zo, ik weet niet wat goed is en wat niet goed is" (CGVS, p. 15). Dat u Tunesië zou hebben verlaten vanwege problemen met Ennahda en een gevecht met de zoon van de huidige voorzitter van het parlement maar u niets over dit incident aanhaalde tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan dit incident.

U verklaart voorts nog dat uw familie in Tunesië problemen heeft gekend met de Ennahdapartij. U hiernaar gevraagd, zegt u dat uw vader problemen kent omdat hij zich verzet tegen Ennahda. Gevraagd hoe uw vader zich tegen de Ennahda partij heeft verzet, zegt u dat uw vader u een keer aan de telefoon heeft gezegd dat ze hem hadden gezegd dat de familie voor hen moest kiezen, wat uw vader niet gedaan heeft (CGVS, p. 15). Dat u eerder verklaarde dat u geen contact hebt met uw vader en dat uw familie geen problemen in Tunesië kent (CGVS, p. 9) ondergraaft opnieuw de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien kan u aan de hand van dit loutere incident, waarbij ze uw vader aan de telefoon hadden aangeraden om voor Ennahda te stemmen, geenszins een vrees voor vervolging van u of uw familie aantonen.

Na een verblijf in Italië werd u in 2016 gerepatriëerd naar Tunesië vanwaar u anderhalve maand later opnieuw vertrok naar Italië. Aangaande uw problemen in Tunesië voor uw vertrek in 2016 verklaart u dat u problemen hebt gekend met de broer van een man die in Italië is vermoord door vrienden van u. U stelt dat u in 2016, na uw repatriëring uit Italië, werd aangevallen door Mohammad Ali, de broer van het slachtoffer (CGVS, p. 11). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw vrees ernstig gerelativeerd wordt door het feit dat, zo blijkt na raadpleging van Eurodac, u sinds uw komt naar Europa in 2016 pas voor het eerst internationale bescherming aanvroeg in Italië in januari 2018. Volgens uw verklaringen op de DVZ werd deze afgewezen. U vertrok vervolgens naar Duitsland waar u een verzoek indiende op 22 november 2018. U wachtte echter de beslissing in de procedure niet af (verklaring DVZ, vraag 22). U reisde via België naar Nederland waar u vervolgens pas op 31 mei 2019 een nieuw verzoek om internationale bescherming indiende. Echter, opnieuw wachtte u niet op de beslissing in de procedure (verklaring DVZ, vraag 22). U reisde vervolgens naar België en diende pas een nieuw verzoek om internationale bescherming in op 19 mei 2021, twee jaar na uw vorige verzoek, en dit slechts om uw repatriëring tegen te houden. Dat u sinds 2016 opnieuw in Europa verblijft slechts éénmaal uw procedure om internationale bescherming heeft uitgezet – een verzoek dat u nota bene pas een tot twee jaar na uw aankomst indiende – maakt uw vrees weinig geloofwaardig.

Uw verklaringen omtrent uw problemen in 2016 zijn bovendien vaag en ontwijkend en weten bijgevolg niet te overtuigen. Gevraagd of u problemen kende in die anderhalve maand dat u in Tunesië verbleef zegt u dat ze uw woning hebben aangevallen (CGVS, p. 11). Gevraagd uw problemen in die periode van anderhalve maand uit te leggen geeft u een zeer lang, ontwijkend antwoord maar zegt u geen woord over de concrete problemen die u in die anderhalve maand zou hebben gehad (CGVS, p. 11). Nogmaals gevraagd wat er in die periode gebeurd is antwoordt u opnieuw op uiterst vage wijze: "Ze hebben me geslagen op mijn rechterschouder. In Tunis kan je goed leven als je sterk bent. Wie sterk is en de macht heeft." (CGVS, p. 11). U zegt later nog, gevraagd wie u geslagen heeft, dat u een wonde opliep aan uw schouder en rug, en ontwijkt opnieuw de eigenlijke vraag (CGVS, p. 12). Gezien dit incident de reden van uw vlucht uit uw land is kan verwacht worden dat u hier volledige en gedetailleerde verklaringen over weet te geven. Uit bovenstaande blijkt dat dit geenszins het geval is ondanks meerdere pogingen om u te laten vertellen hierover.

U ging vervolgens naar het ziekenhuis waar u opnieuw werd aangevallen, waarna u naar Sfax vluchtte (CGVS, p. 12 en 13). Gevraagd of u daarna nog problemen kende met M. A. (...) – de incidenten gebeurden tijdens uw eerste paar dagen van uw verblijf van anderhalve maand in Tunesië – zegt u: "Hij is sympathisant, lid van politieke islam" (CGVS, p. 13). Nogmaals gevraagd of u nog persoonlijke problemen heeft gekend met hem geeft u opnieuw geen antwoord op de vraag en geeft u een volkomen ontwijkend antwoord aangaande mogelijke problemen indien u zou terugkeren naar Tunesië (CGVS, p. 13). Gevraagd wat u gedaan heeft gedurende die periode van anderhalve maand waarin u nog in Tunesië verbleef geeft u opnieuw een vaag antwoord: "Ik heb mezelf eigenlijk behandeld en van plek tot plek gaan tot ik de kans kreeg om te vluchten" (CGVS, p. 13). Het is de verantwoordelijkheid van de verzoeker om internationale bescherming om zijn problemen zo volledig mogelijk weer te geven.

Doorheen het persoonlijk onderhoud geeft u echter steeds korte, vage of ontwijkende antwoorden die geenszins kunnen overtuigen.

Verder blijkt uit uw verklaringen vreemd genoeg dat u geen klacht hebt ingediend tegen de persoon die u heeft verwond. U kan hier bovendien geenszins een overtuigende verklaring hiervoor bieden. Gevraagd of u klacht hebt ingediend zegt u kortweg: "Ze zijn net de politie". Gevraagd wat u hiermee bedoelt antwoordt u: "Ze zijn politieke sympathisanten van Nahda, ze zijn lid van de politiek. En dat zijn de politieke sympathisanten in Tunis" (CGVS, p. 12). U wordt opnieuw gevraagd of u klacht heeft ingediend, waarop u opnieuw vaag stelt: "Hoe kan ik klacht indienen als zij aan de macht zijn" (CGVS, p. 12). Nergens legt u uit op welke wijze M. A. (...) persoonlijk verbonden zou zijn aan de politieke of uitvoerende macht in Tunesië. Dergelijke ontwijkende en nietszeggende verklaringen kunnen dan ook geenszins overtuigen. Bovendien toont u op geen enkele wijze aan dat het hele gerechtelijk apparaat van Tunesië u een correcte rechtsgang zou ontzeggen louter omdat M. A. (...) een sympathisant zou zijn van Ennahda. Dat u geen klacht indiende tegen de persoon die u aanviel en u hier geen overtuigende verklaring voor weet te bieden doet verder twifelen aan uw beweerde vluchtmotieven.

Op de DVZ verklaarde u voorts nog dat u in 2004 een half jaar werd gevangen gezet omdat u niet wilde samenwerken met de autoriteiten (vragenlijst CGVS, vraag 2). Wanneer u op het CGVS gevraagd wordt om hierover te vertellen zegt u echter plots dat u gevangen werd gezet wegens dronkenschap en dat dit de wet is in Tunesië (CGVS, p. 15 en 16). Gevraagd naar andere problemen met het gerecht zegt u dat u een keer bent opgepakt wegens drugsbezit maar u werd toen niet gedetineerd (CGVS, p. 16). Dergelijke uiterst inconsistente verklaringen aangaande de reden van uw detentie doen ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover. Bovendien kan u aan de hand van deze incidenten geenszins een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen. Internationale bescherming dient niet om strafrechtelijke vervolging in uw land van herkomst te ontlopen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Tunesië te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/18 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), bepaalt het volgende: "De partijen die niet onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, mogen voor hun akten en verklaringen de taal gebruiken welke zij verkiezen.

(...)

In afwijking van het eerste lid, moet op straffe van niet-ontvankelijkheid, de asielzoeker het verzoekschrift en de overige procedurestukken indienen in de taal die is bepaald bij het indienen van de asielaanvraag overeenkomstig artikel 51/4.

(...)"

In artikel 39/69, § 1, tweede lid, 6°, van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid moet worden ingediend in het Nederlands of het Frans, afhankelijk van de taal van de behandeling zoals bepaald met toepassing van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

In casu is de taal van de rechtspleging het Nederlands zodat dient te worden vastgesteld dat het verzoekschrift, dat werd ingediend op 30 juni 2021 en werd opgesteld in de Franse taal, onontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

D. DE BRUYN